

У Новоме Саду 10. априла 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

СРБ-МИЛУТИН

(НИКАНОР ГРУЈИЋ)

МИР ПРЖЛОМ ПЕПЕЛУ,
СЛАВА МЛАДЧКОМ ЖАРУ
И ЗАСЛУГАМА ЊЕГОВИМ.

ПОСЛЕ ЗБОРА. ○

Знате л', људи, ону песму стару
О Јунаку Црнојевић Иву
Кад се диг'о просити ђевојку,
Милу шћерцу дужда од Мљетака,
За Максима, за својега сина,
Коме равна у хиљади не би —
Ал од краста, богиња и пега
Јутрос, јао, нема грднијега.
Питаху га о снашици драгој,
О лепоти и красоти њеној.
А Иво се намрштио љуто,
Из очију севају му муње,
Чело гори, дршке па говори:
„Нисам био, нисам је просио.
А ко дође да ми је честита
Живу ћу му очи ископати.“

Што сам боже, 'вако започео?! . . .
Шта сам хтео? . . . Баш сам се помео.
(Није чуда, времена су луда;
Мало луда, а много проклета,
Па нам једно ка' и друго смета.)
— — И Срби су хтели сватовати,
Дивну слогу невестицом звати.
У белом су Сентомашу били;
Онде били, пак се и вратили.
— — Ја сад седим па преда се гледим.
Нисам Иво, ал све ми је криво.
Питају ме и запиткују ме:
Како беше на том збору светлом?
— — — — —
Нисам био нисам га видио.
А ко дође да ми га честита, —

Не — нећу му очи ископати —
Та слепоћа, баш она нас пати.
Пре би себи очи ископао,
Па би браћи своје очи дао,
Нека виде — чега да се стиде.
Нека виде — ил ја да не видим,
Да не видим, од чега се стидим.

С.

Одговори уредништва.

Ова рубрика долази обично на последњој страни; али сада нека се сподоби на прву страну. Нека се зна чија је кућа масна, — па од силне масти (и страсти) клизи што горе то доле, што доле то горе, окреће се све тумбе. А друго ми смо у својој кући господари, па можемо стати и на астал, — можемо се подвући и под астал, кад како треба да се покаже господарство.

Преда мнош лежи читава гомилица телеграма, љубавни и мрзовни писманцета, коресподенц карти и свега онога због чега ћу на нову годину писмоноши морати дати напојнице (а кад се сетим за што, радије би му дао какве пабојнице.) — Већина ти саобраћајних листића дошла је из Сентомаша, или бар говори о Сентомашу. На њима лежи „брифбешверер“ у форми кристалног лава, — а лав се тако покуњео, као да је и он био у Сентомашу на збору. Сад ћу у ту хрпу још једаред да завирићу, па ако ми што на ум падне, да и одговорим.

Први телеграм из Сентомаша добио сам од пријатеља Мише Д. — Телеграм је гласио овако: „Твој телеграм доцне стигао. Међу тим ствар свршена. Твој Јаша подигао себи најмонументалнији споменик.“ — Ово ми је била загонетка. Но трудио сам се да је на добро

ПОДЛИСТАК.

Преко Мајевице!

Путописна пртица од др-а Казбулбуца.

Само да ме која од лепих читатељака не промени са оним славним војсковођом, који је такођер узвикнуо: „Преко Балкана!“ . . . Додуше има сличности између његовог прелаза преко Балкана и мога прелаза преко Мајевице, али има да видите и по нека мала разлика. Тако н. пр. и Паскијевић је у друштву прешао Балкан, а и ја сам имао друштва, само не беше онако велико. Даље — и Балкан се том приликом разлегао од громогласних, разностручних одјека, а и Мајевица разлегала се миловучним, танкогласим узвицима, — само је онде била рика топова и хиљадугласно: Хура! а овде је била попевка и петорогласно: Живео! . . . Јелте да ипак има неке мале разлике? . . . Али вас уверавам, да смо нас петоро правили више ларме и вике на Мајевици, него десет козака на Балкану.

Давно ме је жеља вукла да видим Мајевицу, тог све-дока свију тешкоћа, свију болова, што их наша браћа

тумачим. Сигурно се, рекох, Јаша покљонио старијим факторима, па га сад они покљањају мени. Сад још ако и Јаша на ту се цесију (не на се-цесију) потпише, може све врло добро испасти.

Други телеграм добио сам овога садржаја: „Неки воду муте. Али уловљеног сома неће Срби појести.“ — Хм! премишљао сам. Паба ти и воде, само нека се у Сентомашу наточи добра и чиста вина. Што се тиче Сомова, тога нам баш и не треба, било их је доста у Сом(з)бору. Али који су то што муте!? Wermuth! Целен! Чемер! Жуч! То ми се врло по памети. И да сам одкуд био Реља од Пазара, полетио би био тамо и смутљивци би наزاریли од мог топуза, да би таки омутавили.

Трећи телеграм гласи: Народ не даде ником говорити. Збор распуштен. Овај се телеграм дели на два дела. Други је део сасвим јасан, а први је ужасан. Или можда народ неће да се говори као до сада. Не да да се опробани људи сумњиче, већ хоће да заглаши распру и неспоразум. — То би било нешто друго. Али ко ће то да пресуди овако из даљине. — На можда је тај народ, који и тако ретко прилику има, да се чути даде, хтео ту прилику да употреби, да се мало избебуче. Кад се чекало по сата могло се чекати још толико. И ако је истина да је ларма тако страшна била народ би брзо промукао, па би онда интелегенција прешла на дневни ред — или на дневни неред.

А шта овде пише? — Ако је то истина, да су противници Политови то унапред спланирали, да га најпре изберу, па после бламирају, — онда је та подлост тако велика, да у оквир мога политичког

Бошњаци вековима претрпеше, пак — али то већ иде на други лист.

Два пријатеља са својим и лепшим и бољим полови-нама примише ме као сапутника, и једног дивног летњег дана кренусмо се одавде (за читаоце је свеједно одакле) преко дивних и у пуном чару летњег зеленила лежећих пољана и брежуљака, за тамо; (за куда, и то ће вам бити свеједно, главно је да знате, да Мајевица раставља ова два места) . . . Обе лене и младе госпође седеле су на првим колима, а нас три мушкарца заузесмо (из етикеције коју нам нова култура улева) стражња кола . . . Сунце тек беше отскочило, да и оно проматра овај красан комад земље, преко којег наша кола весело тандркаше. Госпођа Милка час по час освртала се, да види, да јој се како њен драги муж не би изгубио, дочим њена другарица, коју сви „Неном“ звасмо, са озбиљнијим погледима наслађаваше душу оном рајском панорамом, кроз коју пролажасмо. И моја два друга беху очарана лепотом шумског зеленила, па и ја морао би бити слеп, кад не би видео овај красан предео, али . . . враг да зна, некако сам најрадије гледао пред-а се, и лепршајући се „шлајери“ лепих госпођа имали су за мене готово већу привлачну снагу него красна околина . . . Да нисам наумио укратко опи-

вјерују не може да стане. И онда ће се брзо изиграти они, који су хтели Полита да изиграју.

Ево шта овај пише, — а тако некако стоји и у „Бранику“ и у „Застави“ да су и једни и други били вољни на споразум, признају дакле да га је могло бити. — Ох, та то би јапунце прекрасно било, да није дошло после кише. Да је то јапунце провиривало и из „Заставе“ и из „Браника“ бар на недељу дана пре збора — па да нас бог види у том новом јапунцу (а ђаво искупитељ не би нас у њему познао, па би нас се окануо).

Јаша Томић хтео је да са астала препоручи Полита за председника, али га са стола нису хтели слушати. Можда би га из „Заставе“ боље послушали, — хе ал се закаснио, или бар касно је уранио.

На последак није морао председавати ни Полит ни Цвејић. Председништво није ради одличја већ ради мира и реда; а одличје биће кад станемо посланике бирати. — Вешто је доктор Пајица доказивао зашто да се не мења бечкеречки програм, — да не би дошло до расцепа. Али у вреви и жагору заборавио је да тај разлог примени и на избор председника.

А шта овде стоји? — Не треба у програм метати и економне (материјалне) интересе народа — то не спада у политички програм и власт би нас могла распрштати, јер прелазимо своје границе. — У ту школу могао би ићи сто година, ал ме господа учитељи не би обавестили. Ја знам да је мало кандидата, који за време кортешовања не обричу народу ма как-

сати овај мали излет, чисто би имао вољу да опишем: какав је шешир испод ког „шпајера“ био, па тек каква су красна лица испод шешира вирила. Није чудо што сам са нестрпљењем чекао, кад ће се која од њих осврнути, да нам обрати пажњу на какав леп цвет, па да им том приликом гледнем у лепе очи.

До Челића, једног малог сеоца води раван пут, за који можемо за цело данашњој влади бити благодарни; одатле се пут диже постепено све на више, док се већ не уђе у саму Мајевицу. Ако смо уживали на дојакшоњем парчету равнице, то нам се груди мораше све већма ширити неописаним миљем, што год се даље и више пењасмо у гору. Благослов божи излио се над овим комадом земље обилато, па не знаш куда ћеш пре да погледаш. Пут раван као длан води на завојцу до на врх Мајевице, а одатле исто тако доле у низину, где лежи место нашег циља. С десне стране пута уздижу се камените стене до чим свуд наоколо окружују нас зелене шуме и разна омања брдашца, — средином пак, готово испод наших ногу јуре брдски потоци, шумећи преко нагомиланог камења и жуборећи приповедају овима силу и славу творца ових рајских красота.

По путу налазимо гомиле сиротиње босанске како ку-

ве олакшице материјалне. Па што је кандидатима слободно обривати, зар народу да није слободно то од њих искати. Кажу да се и Јаша Томић тога искања одрекао, — ал народ се тога никад одрећи неће.

И ово нам је неко јавио. На збору наједаред неко повика: Ево иде слога! — Врата се отворише — сви тамо погледаше. А кад оно: није слога него солга.

Солга г. Гомбош кажу да се још добро владао. Више пута је опомињао, па тек је онда распустио. А да је био на његовом месту уредник „Вр. Доба“, он би казао: Браћо, кад сте тако лепо зинули један на другог, сад гледајте па да се и поједете, а ја макар вам свима у моме листу ласкаве епитафије писао.

Још нисам изцрпио сву гомилицу листића, која је предамно. Али сам исцрпео и моје и читаочево стрпење. Па за сада доста.

Један члан уредништва „Стармалог“.

Весели календар.

IV.

Април. — Травањ.

Мото:

Сејем жито. ниче раж,
У Априлу влада лаш!

Априла месеца наступа сунце у знак бика, али ће сунце за то ипак и другу марву, белу и црну, грејати. Април је добио своје име од српског усклика „Априлилли!“ који усклик српски народ врло често у себи или велегласно употребљује, нарочито

лучи, лунајући камен по цео дан, посипајући га по „тести“ да буде лепша и угледнија јер ће за кратко време овуда проћи надвојвода Албрехт, па знате, — та дабогме да знате ону причу о Потемкиновим селима, кад је Катарина велика хтела да види како јој живи сеоска сиротиња . . . Што се даље одмицасмо сунце све већма зажеже, и да мајка природа није кроз целу Мајевицу спровела разне хладне изворе, овај јадни народ морао би скапати на великој припеци, али овако видесмо сваки час у стену уврћено парче дрвета, преко којег тече кристална вода, мелем за изнурене рањенике. Простија и једноставнија извора нисам никад видео, али ни тако добре воде нисам се напио, још од онога доба, кад боравих у светој Фрушкој Гори. — Око 10 сати бесмо код Мајевице . . . Сиђосмо се с кола јер нам жеља беше, да овде, ближе небеском своду, ужинамо, и уживамо. Кола поставимо у дебео хлад близу потока, који се овуда вијугао а ми се посадисмо без многе церемоније у зелену траву и не могосмо се довољно надисати оживљавајућег мириса из околних шума. Лепојке почеше развијати разне замотке и ја не могу ни сад да појмим, како сам са само два ока могао у један мах све и сва да видим. Божији рукосад свуд око нас, — али божији најдивнији, најсавршенији

онда, кад какав давно очекивани отпис министарски добије; на ружичало пију бабе ракије; овога месеца пада не само ускрс, него падају и акције београдске баяке; ко је априла месеца писао у новине, неће ни после истину говорити; априла месеца бивши Текелијанци заборављају да се у „Матицу“ уписују; време је промењљиво, те су многи мозгови час усјани (од сунца) а час кроз њих ветар пири; према времену су и календари променљиви, те су час „велики илустровани“, час „најбољи календари за народ“, час опет „најјефтинији планетари“ и т. д.; калуђери не могу да нађу кључ од библиотеке, те се задовољавају кључем од подрума; од пољских послова на реду је чувати свиње и леђа своја; сад се већ почиње сјати раздор између Срба и Хрвата и Анте Старчевића стихови компомирају се у ноте; домаћице „јау-знују“ кафе и купују нове Париске шешире! Панчевачки здравствени одбор мешкољи се у сну и преврће на другу страну; у рупама новосадеке калдрме хватају се мишеви, који упадне одмах скрха врат: воћке заливају водом, што бирташи и са лањским грођем чине; овога месеца има по статистици највише сватова и самоубијства.

Фира. Даклем краљ Милан наименовао је дванаест чланова нове академије.

Спира. Је ли са премаподписом министровим?

Фира. Није.

Спира. А зашто да није?

Фира. Јер је Абердар постао чланом академије, па га мрви да свако зна, да је сам себе предложио.

предмети пред нама — („шлајери“ и шешири давно су већ бачени), два красна створа пред нами клече, ређајући на нашу совру све што је најбоље и најкусније. Ту су вам пржени пилићи, румене шунке, суви језици, печена гуска и дрџа јој патка, сир и још ваздан ђаконија . . . а сад се помолише из канавете неке различите флаше, па чутура, па — па шта ћеш више? — Да дивне красоте, да дивних очију! — на оне лепе беле ручице, како укусно понаменшташе ова јестива, а усташца љупко смешећи се ребше: Хвала богу, стол је постављен! а од нас ни једно не хтеде бити јогуница, него и ми у глас повикасмо: Хвала богу! (а мени се и нехотице измаче: „и овим лепим рукама“). — Боже, боже, да красних ђаконија!

„Таблето почиње“ речеће лепо Милче и ми тако сложено почесмо кидати батакове, крила и прочитај онај хладној живини, да оваке слоге ретко где у нас Срба има. Само се мени десио мали малер — гледајући нетрептимце у црну косу госпође Милке, збунио се на левом руком очунам дебелом гусану готово половину леђа а десном завитлам велики комад шунке. Сладио сам се као онај пријан из Шашинаца, што је во времја оно купио на Митровачкој пијаци једну перцу, па је онда са хлебом присмакао. —

(Продужиће се.)

П у с л и ц е.

△. Да ли ће нас боже сентомашки збор научити чему, или ће нам дати снагу за — нову кавгу.

∞. Једни су хтели да се иде у авлију, а други да се остане у сали. Можда би још у авлији ишло salonmässiger него што је ишло у сали.

⊙. Чујемо да су и неки званичници, н. пр. Васко, саветовали народу, да само слуша Јашу Томића, и никог другог. — Како је то лепо, кад се и у чиновницима пробуди потреба слоге и споразума.

+ . Из Северићког мајдана украли су 25 кила динамита. Нашто им?! Ми Срби умемо и без динамита да се распрштимо.

✠. Чујемо да се Анђелићу у Италији тако допада да се не мисли ни враћати.

□. Везе мира канда нису тако здраво дебеле, — кад им је опасан један Шнебеле.

∩. За Каткова веле да је био од р. цара испсован (ал то нико није чуо). За Гирса веле да је добио највећи орден (ал то нико није видио).

∞. У Србији се појављује глад, — али така која се не да са 12.000 динара загладити. Лек ће морати скуцље стати.

Некад и сад.

I.

Кад бејаш момче млађано
љутило ме је тад,
кад стара мајка питаше:
„куда ћеш, рано сад“?

II.

После, кад жена љубазно
питаше дан ил' ноћ,
— нестриљиво сам слушао: —
„кад ћеш ми патраг доћ“?

III.

А данас земља покрива
мајку и жену ми;
никоме више не пита:
„када ћеш доћи ми?!“

„Из енглеског по немачком.“

Др. Казбулбуц.

Снаш' Пела у Апотеци.

Оде снаш' пела са рецептом у апотеку.

Апотекар када је рецепт прочитао, узме свој мали кантарчић, почне тражити и узимати са својих стелажа разне прашкове, да прописани лек зготови.

У рецепту је био прописан међу осталим прашковима и опијум.

Апотекар је случајно опијума у кантарчић усую више, него што је прописано.

Почне дакле од сувишног опијума одузимати, да остане прописана мера.

Снаш' Пела када ово виде, рече: „Та за бога, Господару!“ Ако бога знате, немојте и од тог мало усотог одузимати, та ја то купујем за једног сиромашка. Оставите све, што сте већ у кантарчић усуюли, а бог ће вама за тај сувишак већем платити.

прибележио Л. К.

Ј а и о н а,

I.

Вече тио, пуно чара
роса пада доле,
мирно река разговара
нуз брда и доле

Крај обале усамљени
шетамо по трави,
рука руку чврсто држи
телом иду мрави

„Љубиш ли ме жено драга
„Љубиш ли ме јако?
„да ја тебе с трасно волим
„то већ види свако“!

II.

Главицу је оборила
очи пламте само,
ерце лупа да искочи;
даље корачамо
Заклињем те Богом живим
„да л' ме љубиш кажи?!

Сумњу моју разгони ми
ерце ми ублажи!

. „Да л' те љубим
„питаш мене?!

каше ти се лако,
„та то није тајна више
то већ знаде свако!“

„Из енглеског по немачком.“

Др. Казбулбуц.

Књижар и муштерија.

Купите господине ову књигу има врло смешни ствари у њој, може човек пући од смеја.

Добро, кад је тако узећу једну и послаћу је мојој пуници.

(превод)

Б.

Поштењаковић.

„Велеславни суде!“ . . . бранилац ће рећи:

„мој клијенат има срце одвећ добро,

„а доказ Вам ево, не мож' бити већи:

„Оно мало новца, што је јадник побро,

„мучећи се тешко са сандуком тврдим,

„не могу му никад у кривицу дати,

„јер нуз сандук знате, да је онде била

„кеса иуна вршком са жути дукати,

„па за њу се није јадник труда дао!“

„„Ух! по богу мени!““ — цикну клијент сада,

„„Ух! што о том прије, нисам ништа знао!““

Др. Казбулбуц.

У Падеју буна!

Пре неколико дана изда бележник Падејски валог добошару, да јави народу, да сваки који под солдачину подпада, несме се из места удалити, док то код општинске куће не јави. Добошар накресан — пође по селу добовати, а кад престаде а он се продере: „Људи! Муска је већ ту, него сваки који ашов, који мотику, виле, косу и шта који има у шаке, па браните домовину“. Свегина се узверила, мислила је да је већ у Иђошу, док им други нису мозак разбистрили.

Б

На те мислим!

(Обична песма са малим варијацима.)

На те мислим

кад у соби топлој
каву кувам сам!

На те мислим

кад одпало дугме
себи прешивам!

На те мислим

кад у друштву коме
спуштам нива „шок“.

На те мислим

кад ми на ум паднеш,
а иначе — јок!!!

Др. Казбулбуц.

Нису Срби.

Договоре се два човека (ја их познајем) да начине један излет у шуму преко Тисе. Један украде шунку, а други понесе што је имао, црна лука и леба. Кад су сели да једу, падне им на ум, да је часни пост, и већ онај што је извадио из торбе шунку — хтеде оставити натраг. Овај други жељан меса, досети се па рече: знаш шта! Ми ће мо најпре јести шунку, па ће мо се разговарати мађарски, тако ће Бог мислити да нисмо Срби; а кад лукац узједемо — онда ће мо говорити српски.

Хајде де, што му драго, на твоју душу греј. Толико су јели од шунке, да им лукац ни на ум није пао, а за сво преме говорише мађарски.

Б.

Вера! Љубав! Надежда!!!

I.

„Верая ћу ти бити
 док даха у мени!“
 куне се несташко
 својој младој жени.
 Три месеца за тим
 ветар капом тера!
 . . . То је — тако звана —
 мушкарчева „вера“!!!

II:

Четир грдне мачке
 и три кера мала!
 па се жива с' њима
 у разговор дала,
 па их цмаче, љуби,
 стара „Фрајла“ Ана. . . .
 ово Вам је: „Љубав!“
 — барем — тако звана!!!

III.

У лутрију малу
 „сецујемо“ дневно
 за „државну касу“
 бринемо се ревно,
 а „наша“ се тањи
 сваког Бож'јег дана. . .
 „Надежда“ је ово!
 — барем — тако звана!!!

Др. Казбулбуц.

Мило за драго. ○

Имао Србин Швабу комшију. Швабин зељов се намами код Србина, и није дана прошло, а да му какву штету није направио. Док је Србин трпио, трпио, ал кад му је једног дана последње полак шунке појео, — смрче му се пред очима и убије кера. Кад Шваба дозна, тужи Србина. Местни судца одреди рочиште, те се једног дана обојица код општинске куће затекше. Србин се тако побојао, да ће изгубити суд, па ма како прав био, јер је шваба богат био, а он — што је на њему и у њему. Судца прислуша и једног и другог па запита Швабу шта жели од Србина? Шваба одговори: Ја желим да он сад у мојој авлији лаје. Судца се окрене Србину и рече: чуо си шта жели твој комшија, дакле данас ћеш почети лајати па до суботе свако вече знаш? Србин се покуњи, ал не рече ништа док није изишао напоље; онда се окрене Шваби, који је за њим весео ишао, па му рече: бре Флоријана ти твога, ја ћу теби лајати, ал ћеш и ти запамтити. С тим се разиђу сваки себи.

Кад вече дође, огрне Србин натрашке своју опаклију па хајд комшији; овај га пусти у нутра па за њим забрави врата. Србин легне на праг од кошаре и задуби се у мисли. Тек ће Шваба једаред отворити прозор и викнути: „Хеј комшија рац! ти нећеш лајеш?“ Србин се промигољи па почне: вау, вау, вау! Смеје се Шваба у нутри ко Јеврем на кобасицу, како Србин лаје.

Око поноћи устане Шваба, па лагано, дође близу штале да вреба Србина не спава ли. Србин гледи па чека да ближе дође, а кад га Шваба хтеде већ и за уши уватити — лане Србин и зграби Швабу за ногу, па колико га је зграбио за бутину — ишчуца с гаћама и мало меса. Шваба стане јаукати, а жена скочи из кревета те појури напоље. Шваба из далека викне: нејди близу, можда је бесан, па ће и тебе ујести. Србин све моли бога, само да и она дође, ал му се није жеља испунила.

У зору оде Србин кући. Кад се испавио, отиде код једног браце, који је био вешт изводити туђе коње ноћу из штале, и договори се с' њиме да украду Швабине коње. У вече ето ти Србина опет па управо на своје место. Шваба нит га је дочеко, нит је више излазио на поље. Око поноћи дође онај братац по коње и изведе их напоље. Кад је већ побего с коњма, дође Србин лагано под пенџер па поче: „вау, вау, а—у!!! Чује Шваба како овај све заурлава, па проговори из собе: „само ти лаје, ја нећеш итиш на поље“.

Сутра кадгод устане Шваба да нарани коње, јест, ал коња ни од корова.

Оде опет варошкој кући и тужи Србина. Овај дође и пред судом каже, да је он лајао и заурлаво под пенџером кад су лопови дошли, ал Шваба бومه није излазио на поље.

Питају Швабу јел тако било? Јесте одговори овај. Онда ће судца опет: „а што ти ниси, њему казо да су лопови дошли?“

А ди сте ви чули да кер дивани? Шваба онда једним путем да покаже и како га је ујео, скине чакшире и одвије рану. Судца се чисто згрози кад види, па запита Србина: „а што си то радио?“

Па ја сам теро керећи занат одговори Србин.

Тако га нису ни у чем могли окривити, и поред свега тога што је Шваба изјавио да му трећу ноћ не треба у авлији, опет је он и треће вече на своје место дошао, те ноћи нестало је Шваби кокошака, а Србин је тако промукло лајо, да шваба ни чуо није, а кад се пробудио, — очистио је бијо већ Србин „чувства“.

Б.

Душо! . . . Злато! . . . ○

Душо! . . . Злато! . . . не говори!
 све ми каже око твоје! . . .
 румен лица твога мила,
 не да скрити тајне своје! . . .
 Да, увиђам, све већ знам!
 да ме љубиш, видим сам!!

Поглед ока твога сјајна
 убиће ме, веруј, знај! . . .
 Ал' пољубац уста медних,
 носи бића повраћај! . . .
 поглед ће ме убити! . . .
 а пољуб оживити!!

По енгл. Томе Мора.

Др. Казбулбуц.

Само с' паром.

Тамо већ близу Сегедина има у једном селу један свештеник свети водице и кад је млади петак. Једном ће доћи на један салаш, и обавити свој посао. Кад је био готов, рече домаћици: „Е сад попи што“. Домаћица се стане мислити шта ће, а попа дода; само нека је с паром снао, а баш не мораш гледати шта је, може бити на пример: кокошка и гуска, прасе и јагње, голупче и ђурка, и тако што, знаш домаћег благослова ради.

Б.

Мојој милој!

Ватра с твојих обрашчића
издаје те, душо! . . .
Сјај небесних очију ти
одаје те душо! . . .
Срце лупа тако бујно
то неће да лаже, —
све ми ето тако јасно
да ме љубиш каже. . . .
Само уста твоја медна
Зар зборит' не знаду? . . .
А како ће, кад им врели
пољубци не даду?! . . .

Др. Казбулбуц.

Шта је телеграф.

Стојим пре неки дан па гледим како оправљају жицу на телеграфу. Мало по мало окупила се читава гомила гледалаца. На то дође и један Молац па ће и он стати са осталима да гледи, те ће се кадгод окренути једном до себе и рећи: „О мај! то је баш чудо како то, да сад кад на прилику он дрпне ту жицу, да се то ома зна чак и у Пешти? Та не дрпне он то, већ куцне, поправиће га онај до њега. Та сад ил дрпо, ил куцо све један кер, ал то мени никако нејде у главу како је то, кад незнаш, а ти чуј! ја ћу ти казати, па ако није тако онда питај вашег „Прпу“. Кад би сад био један дугачак кер, ал тако дугачак, да му је глава у Пешти, а реп овде код твоји ногу, чим би му стао на реп — би лануо у Пешти.

Но ви сте Ађани баш мудри није чудо што сте на гласу, дода Молац, и оде, а врти главом, канда му је запаљену труд бацио у уво.

Б.

Неблагодаран свет.

Баш је чудан овај свет!
у ком данас живим!
све му није по вољи,
чини му се кривим!
Чим се који „народњак“
склања сваком с' пута;
(јер се места дочеп'о,
гди ће да с' нагута),
ето ларме на њега
ода свију страна,
као да је тако шта
само људска мана?! . . .

. . . Гди сте видли реците . . .
да се тигар дере,
док су уста пуна му,
па има да ждере?!
Или дигод видосте л'
разјарена лава,
кад се добро наждего,
па — лего да спава?! . . .
тражил' дигод јаросни
бика себи плена,
кад су уста пуна му
мириснога сена?! . . .
Па што онда човеку
живити не дате???
„Појем Богу мојему!!!!
. . . (То бар добро знате!)

Др Казбулбуц.

Баба Сарина Мајсторија.

Баба Сара води велику бригу око свог благоутробија. За то она често сакрива какво јело или тесто, да само у више маха може она да га се дотакне сувоњавом руком својом. Тако једног дана кад је вршидба у највећем јеку била, умеси она гибаницу с квасцем, која је тако лепо нарасла, да ју је, боже ме прости једва из пећке извукла, јави се смањало петње грло.

Један враголан међу чељади је видео кад је баба Сара месила гибаницу, а видео је и то, како ју је и ломила, па сакрила у кревет под ћилимом. Но не рече ништа о овоме.

Кад би било руђано доба дружина се сабра под шупу да руча. Баба Сара донесе чорбу на сто, а о гибаници ни спомена. Посрка дружина чорбу, и већ почеше неки да устају од стола. Тад ће приметити онај враголан, што је видео баба Сарину мајсторију:

„А где је бабо гибаница? Ти ваљда заборавила да је донесеш?

Баба сара се чисто трже, где зна неко за гибаницу, па поче да се снебива:

„Та . . . та . . . сад сам је тек замесила, она ће остати за вечеру“.

Овај јој па то ништа не рече, а ни други ко, та она је старешина у кући, па може како јој се хоће. Сви се латише посла.

Кад би било око четир сата после подне, у једном се почеше навлачити на небу густе и црни облаци, да је постала читава тама на земљи. За тим поче севати, грмити, а богме и пуцати.

Сви радени су вредно грабили, да што пре свуку вршај на гомилу, док још није ударила киша. Баба Сара није смела да у тој страхоти божијој седи сама у соби, већ је изашла под шупу, па се у једном буцаку шћућурила, а чим је мало јаче грмило, одмах се сва уздрхтала и по том се прекрстила.

У једанпут груну из облака прави пљусак и дружина се разбеже с гумна, па куда ли ће него под шупу, где је и баба Сара била.

„Пропаст божја, децо“ — рече им баба Сара, па се прекрсти.

Киша је падала као да ју ко каблом сипа, а од силне грмљавине потмуло је тутњила цела земља а одмах за тим загрми страшно и пуче гром тако силно, да се земља затресла, е мислиш произваљиваше се стогови и житне комаре.

Сви се под шупом престравише, а највећа баба Сара која је дрхтала као прут, ал' ипак се сети да треба да се прекрети.

„Удри боже, оног, што крије гибаницу!“ — узвикнуће онај ђаволан што је видео баба Сарину шпекулацију.

— „Та како бих је рано крила, ено је у кревету, па једи колико год хоћеш!“ — једва изговори баба Сара од страха.

Љ. Л.

Некад и сад.

Кад га видох у млађане дане
загрли ме, па јуначки рече :

„Напред друже! . . . Слобода нек сване! . . .
на бојиште сваки нек се стече!!!!“

А видох га у позније дане,
где ми само муцајући рече.

„Напред брале! . . . сред биргије мале,
састају се браћа свако вече!!!!“

(По шолском).

Др. Казбулбуц

Из живота Паје Симића, српског сликара.

У једном друштву, у ком је био и Паја Симић, сликар, поведе се реч о његовој слици познате мајске скупштине из 48. године. Сви су се похвално изјашњивали о њој и хвалили су вредноћу и вештину сликареву.

На то ће приметити Сима Берић богослов из Мола, да и опет неје баш са свим доста пажње поклоњено тој слици.

„А по чему судите ви тако?“ — запитаће га Симић.

— „По томе, што сам и сам био на тој скупштини, а на слици не могу нигде да се нађем.“

„А где сте ви од прилике стајали?“ — запитаће Симић даље.

— „Па стајао сам баш за леђима овога и овога“ — па већ каже он иза чијих леђа.

„Е, онда сте ви, пријатељу, и сад тамо, (т. ј. на слици) само се не видите“ — реће му Симић.

Љ. Л.

Неће више ткати.

Учитељ се један трудијо, да докаже деци женској, да је боље оно платно што матере саме откају него што се у дућану купи, па ће напоследку рећи: јелте дечице, и ви ће те саме ткати кад буде за вас, неће те помагати Чивуте.

Мала Зара устане па невино рече: „Ми нећемо каже моја нана више никад ткати.

А зашто Зоро?

Та ушо ђаво у „вегрехајтова“, и ономад скупијо све из сандука, па одно у варошку кућу за порцију.

Б.

БОЛЕСТ МОКРЕЊА ШЕЋЕРА
лечи се трајно по најновијој методи професора Вилкенсона.
Пропиетк бесплатно.
КАРЛО КРАЈЕНБАУМ, у БРАУНШВАЈГУ. — Carl Kreikenbaum, Braunschweig.

Сезона од 1 маја до конца октобра.

Пошта и брзојав.

ЛЈЕЧИЛИШТЕ ТОПУСКО

хрватски Gastein

бистре, блатне и парне купке од 30 до 46° Целс. спојене са тушом, електриком и масажом рабе се изврним и ненадкриљивим успјехом код хрон. реуматизма мишића и зглоба, код свих хрон. ексудата, болести живца и коже гливолоби, обће тјелесне слабоће и хрон. упале материце.

Станови и купке удобно и елегантно ново уређени, изврстне гостионе, циене изванредно ниске и по области установљене, собе почамши од 60 н. кунели од 20 новч.

За удобност и забаву гостију красни насада и перивоја, излети у дражесну околицу, гласба, вјенчићи, томболе, библиотека. —

Топуско удаљено је од Сиска 5 сати, покривене кочије уз цијену од 10 фор. а обична отворена кола 5 фор. шаље закупник Урош Вурдеља на наручбу колодвору или пароброду у Сисак. — Купалиштни проспект може се на захтев од купалиштне управе добити.

Топуско, месеца априла 1886.

Урош Вурдеља,

1—1

закупник купатила.

Бернхард Тихо у Брину

Krautmarkt N. 18.

6—20

(у сопственој кући) ниље са наплатом у наточ:

1000 рестлова од камгарна, 6 мет. 40 см., за потпуно мушко одело, за прање 3 ф.	1000 рестлова бринске чоје, 3¼ мет. за потпуно мушко одело 4 ф. 50 н.
Десет мет. кашмира од полуване, 100 см ш. у свима бојама за читаву хаљ. 5 ф.	Један ком. кућевног платна ¼, 29½ Беч. р. 4 ф. 50 н. ¼, " " " 5 ф. 50 н.
Десет м. индијског фола, полак вуна, дупло широко, за читаву хаљину . 5 ф.	Један к. румбургер оефорда 29½ Беч. р. најбоље кавкоће . . . 4 ф. 50 н.
Десет м. броширане материје, особите кавкоће, 60 см широко . . 3 ф. 50 н.	Један ком. Шифона врло добре к. 30 Беч. р. 5 ф. 30 н. најбоље кавкоће 6 ф. 50 н.
Десет мет. „драјдрата“ врло трајно. . 2 ф. 80 н. најбоље кавкоће 4 ф. 50 н.	Један к. King-Webe, 30 В. р. поти. ¼ б. нег нл. 5 ф. 80 н. најб. кавкоће ¼ 6 ф. 50 н.
Десет мет. материје за хаљине или за недоруво (шларок), 60 см широко најновији десен 2 ф. 50 н.	Гарнитура од јуте, састојећа се из 2 криветска покривача и 1 покривач за стол, са фрон. унаоколо 3 ф. 50 н.
Десет мет. вуненог рипса у свима бојама, 60 см широко за хаљину 3 ф. 80 н.	Гарнитура од рипса, 2 покривача за кривет и 1 за сто, са квасл. (ројт.) 4 ф. 50 н.
Десет мет. вунене „Вејге“ дупло широко, за читаву хаљину . . . 8 ф. 50 н.	Рест од ђилима за патос 10—12 м. дугачак, врло трајан, красан десен 3 ф. 50 н.

— Мустре и ценовници шаљу се бесплатно и франко. —

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА